

# LYŠKÁNO RA 8

Nepravidelný liscannorský občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Hodovan 1035

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

\* Lynhaard vám svou píseň zpívat \* Říkadlo malých dobrodruhů \* Hledání ztraceného jezera \*  
\* Čagdanova ukolébavka \* Důležité osobnosti Gwendarronského království\*  
\* Chrochtavcova přihláška z roku 1023 \* Zlaté rybky v třešnovici \* Eda Tyglík \* Báj o mužiku Barzubaji \*  
\* Bída \* Tabulka jízdy na koni \*  
\* Slavná historie Imperialova a Turbanirova, jež se spojují v osobě pana Irriona, a historie jeho erbu \*  
\* Novinky liscannorské \* O Rýžové Hoře, žlutém lidu a pytlí válečného štěstí \*

## \* Lynhaard vám svou píseň zpívat \*

Lynhaard vám svou píseň zpívat  
vo tom, jak na draka vyzrát,  
vo tom, jak řezat mu vocas,  
v krvi se brodit až po pás

Nejprv vy strážit svý slechy  
strnule, jako dva plechy,  
až slyšet vobludy kvílet,  
najít je a pak hned střílet

Překotně jen se moc nehnat,  
neb drak je vobrovskéj neřád,  
nepřestat vodvážně zpívat,  
jinak tvor znuděně zívát

A nuda u starejch draků,  
jak temno z bouřkovejch mraků,  
co se z nich blejskat a dunět,  
načež drak přišerně funět

Nečekat, do boje dát se,  
hlavně né pěštima prát se,  
Lynhaard mít jedinou radu,  
vyhrát a nezustat v zadu

Lynhaard vám svou píseň zpívat  
vo tom, jak na draka vyzrát,  
vocas a krvavý hlavy  
položít na voltář slávy

## \* Říkadlo malých dobrodruhů \*

Sebral jsem svý mámě z misky  
lněnej pytlík na penízky,  
plnila jej potají,  
jak se drobně strádají  
Za tři měďce  
koupim hřebce,  
za stříbřenec  
hůl a ranec,  
za pětinu ze zlatky  
lembasový oplatky  
Až se mince rozkutálí,  
budu šťastnej dávno v dáli,  
zakusím si, jak jde ztuha  
žít životem dobrodruha  
Občas vezmu za kliku  
pochybnýho podniku  
a po vzoru tatíků  
navštívím i putyku  
A ač na to nemám léta,  
dětským hrám je dávno veta,  
staré doby odnes čas,  
mámo, táto, sper vás ďas

## \* Hledání ztraceného jezera \*

Getd z Ruindoru

Byl den jako každý druhý (či třetí). V

Liscannoru ještě všichni spali, až na Drsoula, který seděl na svém oblíbeném místě pod hruškou a pokuřoval dýmku. Kohout na násvi přestal kokrhát, uznáváje svoji námahu za marnou, a odešel raději honit slepice. Zpoza hospody se ozýval veselý kvikot Jeremiášova čuníka, jehož hostinský vykrmoval zbytky jídla po hostech (nebylo-li to naopak). Za chvíli se začal ozývat křik dětí, které na rozdíl od svých otců neztrávily celou noc v hospodě (ani nikde jinde). Pak už netrvalo dlouho a objevily se první ospalé postavy rodičů, některé s velkými kruhy pod očima, které vesměs zamířily ke hrochovi.

Ten den jsem se cítil velice dobře. Noc u Červený sedmy se mimořádně vydařila a ráno kohout také nekokrhál tak zběsile jako obvykle. Možná to bylo tím, že na něj nad ránem cestou z hospody Nestor Burma spolu s Lynhaardem pořádali hon, neboť právě začal vítat vycházející slunce. Jelikož se můj žaludek už začal ozývat žádaje přiděl potravy, vydal jsem se poobědvat do hospody doufaje, že Jeremiáš dnes uklohnul něco obzvlášť pikantního. Výsledek předčil všechna má očekávání, starosta Rolld se totiž včera večer vydal na lov využívaje momentální indispozice druida Sarima, který právě ve sklepě počítal peníze, a ulovil statného kance. Jeremiáš ho ráno udělal s nejoblíbenější družnickou omáčkou - na víně. Někteří vesničané zapíjeli čajem, ale Lynhaard se hned pustil do lahve kořalky, mumlaje něco o tom, že klínem zaráží se blíny.

Kanec byl už skoro sněden, když do hospody vstoupil neznámý muž. Vypadal dost zámožně, ale netvářil se jako někdo, kdo by si chtěl najmout bandu hrdlořezů schopných všeho. Přesto se ale začal schánět po Nurnské družině, načež byl vyzván aby se posadil, pojeďl a v klidu přednesl svůj požadavek. Očekával jsem další banální věc jakou je vyřizování osobních sporů nebo objeovávání starých pokladů, ale když se muž pustil do vyprávění, začalo mě to zajímat. Chtěl totiž, abychom mu našli jezero. Docela obyčejné jezero. Většina druhů se na muže dívala trochu divně, Lynhaard se dokonce zeptal, kde že ho ztratil, ale mě hned napadlo, že by to mohla být zajímavá cesta. Muž nám ukázal báseň, v níž byly vody dotyčného jezera opěvovány, a pak mapu země zvané Hamilkar, kde žádné jezero vyznačeno nebylo. Zmínil se rovněž o tom, že ve všech starších knihách, ve kterých hledal, byly stránky s informacemi o této zemi vytrženy, což bylo rozhodně podezřelé a on se domnívá, že někdo měl, potažmo má, dobrý důvod k tomu, aby existenci jezera utajil. Muž slíbil tři tisíce zlatých každému, kdo pojede sehnat nějaké informace,

pakliže je samozřejmě sežene. Několik dobrodruhů projevil o cestu zájem a jelikož nebylo s čím odletet, začátek výpravy byl stanoven na druhý den.

Družina se nesešla zdaleka v nejsilnějším složení. Čaroděj Llandaff se totiž po návratu z Karvellu vypravil na zdravotní dovolenou, Páin odjel se svou ženou do Nórienu a rovněž druid Sarim odmítl účast na výpravě. Nejsilnějšími členy výpravy tudíž byli kroll Lynhaard z Rugornu, chodec Rolld z rodu erinských, Erlanth Linfalas jednoruký a Nestor Burma. Kromě toho se na cestu vydal Emil s Orridoru zvaný Ěnmil slaďouš, hraničář Sivell Chrastník a Thyrvín, bývalý člen nurnské domobrany, z níž byl nedávno vyhozen. Nakonec se objevil ještě Synek, eee Grim, příjevíš na bílém koni, na němž byly ještě patrný špatně smyté stopy po černé barvě. "Tatínek mě posílá, abych ho zastoupil", prohlásil Grim. "A jestlipak ví, že máš na sobě železně brnění?", usmál se Rolld. "Mnó, neví, ale vy to na mě neřeknete, že", zaštkal chlapec a s prosebným výrazem se po nás podíval. Všichni jsme se smáli a samozřejmě mu slibili, že ho neprozradíme. Pak už nám nic nebránilo v odjezdu.

Cesta probíhala klidně a z vesela, neboť hledání jezera nebylo považováno za nejnebezpečnější úkol, který mohl družinu potkat. Vzhledem k tomu byla nejméně půlka družiny permanentně ožralá, takže vzpomínky na putování jsou opravdu jen mlhavé.

Cestou nás však potkala jedna zajímavá a výnosná příhoda. V jedné hospodě nám totiž nějaký šlechtic navrhl vypálení tvrze svého nepřítele za slušnou odměnu, ale mírně přio opilý Nestor ho po té urazil a byl vyzván na souboj. Jelikož se z toho nedokázal vykroutit, poněkud s nechutí přijal, ale předtím se ještě na něčem dohodl s Erlanthem. Souboj se odpočátku zdál jasnou záležitostí a Burma neměl mnoho šencí na úspěch. Nakonec začal volat o pomoc, načež se jeho soupeř zkácel k zemi, zatímco jednoruký mág se tvářil jako nevinátko.

Když se svázaný šlechtic probral, byl řádně vyslechnut, přestože mumlal něco o rytířské etice. Nakonec však přece jen vyprávěl příběh zhrzelé lásky a touhy po pomstě. Jak zjistil mág Linfalas, který se mu celou dobu hrabal v hlavě, byl příběh poměrně pravdivý, až na některé mírně přibarvené skutečnosti. Přesto jsme nakonec usoudili, že bude lépe poslechnout si i druhou stranu. Cesta na inkriminovanou tvrz šlechticova nepřítele nemohla být rozhodně na škodu, poněvadž bylo jasné, že za zajmutého soka tam získáme nějaké peníze na

přilepšenou.

Naše předpoklady se zcela splnily a po královské hostině jsme vyinkasovali značné množství peněz v cennostech, přestože i druhá strana nám nabízela vysokou odměnu za své propuštění. Majitel tvrze nám vyprávěl svoji verzi příběhu o zrodu jejich nepřátelství, ale tentokrát ho Erlanth nestačil kontrolovat, protože jsme neměli jistotu nakolik si vymýšlí.

Po dobrém jídle a pití jsme tvrz opustili, ale jen co jsme byli z dohledu, schromáždili jsme se k bojové poradě. Ani zajatý šlechtic nebyl žádný chudák a rovněž jeho peníze by se nám mohly hodit. Spolu s Erlanthem jsme se tedy vydali osvobodit ho, nenápadně pomocí magie. Neviditelní jsme přišli ke tvrzi a hyperprostorově jsme se dostali do sklepa, který už předtím prohlédla mágova kočka. Domluva se zajatcem byla velice jednoduchá, neboť hned zkraje nabídl rozumnou sumu za své vysvobození. Jak jsme se dostali dovnitř, dostali jsme se i ven a tryskem jsme zamířili k tvrzi právě vysvobozeného šlechtice. Odměna byla slušná, ale díky Erlanthově vrozené dobrotě jsme ji skoro celou přiznali družině a ponachali jsme si jen malý díl.

Po této epizodě, při níž jsme velmi jednoduše přišli k penězům, následovala opět poměrně nudná cesta. Postupovali jsme velmi pomalu vzhledem k časté kocovině minimálně poloviny družiny a častým návštěvám hostinců, z nichž jsme opravdu jen málo minuli bez povšimnutí.

V jednom z nich se objevil neznámý barbar a přistoupil k nám. "Vy ste dobrodruzi, že. Já se taky dobrodruh, alchymista a jmenuji se Dorgis. Já bych třeba moh jet s váma". Vzhledem k vysoké opilosti dobrodruhů byl barbar přijat do družiny. Ukázalo se, že je to pěkný ožrala a než jsme dojeli do Hamilkaru, několikrát se málem otrávil alkoholem.

Nakonec jsme ale přece jen dojeli, přestože s námi už nebyl Grim, který prohlásil, že se mu stýská po tatínkovi a odjel k domovu. My ostatní jsme zatím jezdili po hostincích a sbírali tam informace. Nic jsme se ale nedozvěděli, neboť žádný z obyvatel Hamilkaru nic nevěděl a pokud nám snad někdo něco řekl, do rána si to stejně nikdo nepamatoval. Nakonec jsme se rozhodli pátrat v horách, které byly podle obyvatel neobývané a tudíž by se tam mohlo nějaké to jezero ztratit.

Na kraji hor jsme objevili osamocené stavení. Bohužel to bylo krátce po tom, co Dorghis otevřel první ze své zásoby soudků s kořalkou u malé svačiny, takže podrobnosti návštěvy zůstaly zahaleny

pod rouškou zapomnění. V domě bydlel totiž člověk samotář se svou ženou hnusnou skřetici. Díky ní se rozhovor zvrtl ve vzájemnou výměnu hanlivých přízvysek a nakonec byl muž donucen povědět o jezeře, o němž věděl, a sdělit jeho přibližnou polohu. Nebylo proč váhat, takže jsme vyjeli směrem ke středu hor.

Cesta trvala tři dny, během nichž jsme vyprázdnili většinu dalších Dorghisových soudků kořalky, i když největší zásluhu na tom měl tento barbaří alchymista. "Proč tolik piješ?", zeptal jsem se ho jednou a on na to: "Viš, můj život byl velmi těžký. Narodil jsem se jako sirotek a ještě jsme se musel starat o svého mladšího bratra".

Třetího dne kolem poledne jsme dojeli k jezeru, ale vzápětí nás přepadlo několik ozbrojených mužů. Odhodlaná a vyjmečně střizlivá družina však s nimi neměla zvláštní problémy a brzo se všichni nepřátelé váleli v krvi a prachu. Po tomto boji si Dorghis začal léčit šrám na čele a tím zlikvidoval svůj poslední soudek, po čemž se sotva držel v sedle. Přesto jsme ale vyjeli po stopách útočníků.

Netrvalo dlouho a přijeli jsme na obdělávaná pole, mezi nimiž se rýsovala vesnice. Přez některé návrhy na její vyplundrování bylo rozhodnuto vjet tam bez nepřátelských úmyslů. Naše snaha však byla marná, neboť hned po našem příjezdu nás obestoupili ozbrojení obyvatelé. Po kratším vyjednávání se rozhodli, že nás odzbrojí a zavřou do domu, kde vyčkáme návratu jejich velitele. Tyto podmínky byly pro nás nepřijatelné a přestože jsme se tvářili pokorně, plánovali jsme útek. Nakonec Lynhaard se slovy "Tak tady máte ty zbraně", hodil mezi ozbrojence zapálenou bombu, načež jsme pobídli koně snažic se prorazit si cestu z vesnice. Naše akce nebyla stoprocentně úspěšná, protože ožralý Dorghis, který po celou dobu spal v sedle, se při výbuchu bomby probudil a spadl s koně. Na zemi se ho ihned chopili ruce rozuřených vesničanů. Spolu s ním padl do zajetí Ěnmil, jenž byl sražen z koně. Ostatním se podařilo prorazit hradbou těl a uniknout, i když ve většině případů se to neobešlo bez zranění. Já unikl díky svému umění bez problémů, ale ztratil jsem koně. Na kraji lesa na dohled vesnice jsme se sešli k poradě, abychom rozhodli o dalším postupu. Brzo však dorazil Dorghis s Ěnmilem, kterým vesničané pouze zabavili zbraně a pak je propustili. Díky tomuto velkorysému činu nabyly vrchu hlasy nabádající k upuštění od odvetné akce a k návratu domů.

Cesta zpátky probíhala ve stejném duchu

jako cesta tam, ale jelikož se všichni těšili na pohodlí u vlastního krbu, jeli jsme podstatně rychleji. Náš zákazník byl spokojen s naší zprávou a podle svého slibu nám vyplatil slíbenou odměnu. Pouze Dorghis, na kterého se dohoda nevztahovala, neboť se k výpravě připojil cestou, nedostal nic, protože chodil po domech a snažil se vydělat nějaké peníze žebrotou. I já mu něco dal, poněvadž to nebyl nejhorší společník, i když jsem věděl, že darované peníze stejně propije. Dlouho jsem o tom ale nepřemýšlel a šel raději pozdravit svou Claudii.

|                                                                                                          |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| Lidi ztrácí spoustu věcí,<br>čest, ženu či peníze,<br>však i jezero lze ztratit,<br>věřte nebo nevěřte   |
| I paměť lze ztratit snadno,<br>stačí lahvi několik,<br>pít je totiž třeba s mírou,<br>potom hlava neboli |

---

**\* Čagdanova ukolébavka \***

---

Přes zdi liscannorské věže odposlouchal Getd z Ruindoru

Hajáj, daděj,  
synák malěj,  
důchy i věly ti budů zpjevát',  
tátík i mámňočka budů hlídát'  
Synák můj málinkyj spí, juž spí,  
ták, jakó slněčko ná něbu spí,  
spí i spí i spí  
Néch sa ti věla pěkně sně zdajů,  
něch ti v nych barvitý ptice pějů,  
ák lěčeš pó něbu, pó obloge,  
ák plőješ ná loď pó módrej vódě  
Spí i spí i spí,  
spí i spí, juž spí

---

---

**\* Důležité osobnosti  
Gwendarronského království \***

---

Sestavili Rolld z Erinu a Lynhaard z Rugornu

**Halwist Gwendarronský**, otec krále (člověk, 82 let)  
**Ziraím**, žena Halwistova (člověkyně, 71 let)  
**Torgan Gwendarronský**, král (člověk, 52 let)  
**Dolnaen**, žena Torganova (člověkyně, 45 let)  
**Linthold**, syn krále (člověk, 22 let)  
**Tinsirt**, syn krále (člověk, 18 let)  
**Seniraen**, dcera krále (člověkyně, 15 let)  
**Tudrig**, královský soudce (elf, 69 let)  
**Sellnien**, žena Tudrigova (elfka, 65 let)  
**Kintyrr**, pobočník krále (člověk, 48 let)  
**Vaniar**, žena Kintyrrova (elfka, 33 let)  
**Nothgerd**, vojevůdce (barbar, 57 let)  
**Darfin**, královský výběrčí daní (kudůk, 72 let)  
**Grokh**, velitel nurnské věznice (barbar, 43 let)

(Pozn.: Uvedených let se dotyční dožili v roce 1034)

---

## \* Chrochtavcova přihláška z roku 1023 \*

---

Rozhodl jsem se v Lyškánoře otiskovat staré spisy, doklady a fakta o mezidružinických vztazích a proudech, jež utvářely nynější tvář Nurnské držiny. Jistě takových podobných listin máte doma plno. Bylo by dobré občas oživit vzpomínky na doby dávno minulé. Dnes tedy předkládám přepis smlouvy mezi Rollinem Blýskavcem, zvaným Chrochtavec, a Grundygem z Quonsettu. Vše napsal pan R.B., pouze proložené pasáže jsou z pera pana G.Q.

6.11.1023

Přihláška do kursu  
pro začínající kouzelníky

**Jak přežít,  
kouzlit  
a  
zabíjet nejen (potvory)**

Činím toto čestné prohlášení, že jsem bez úhony, nic jsem neukradl, nikoho jsem nezabil a hlásím se tímto do kursu. Počítám s přijetím, odborným vyučením a ochranou.

Budu uctivým žákem a pozorným

posluchačem.

Rollin Blýskavec

*Vážený pane Blýskavče,  
těším se na Vaši účast v kursu.*

*Grundyg z Quonsettu,  
zástupce cechu*

---

## \* Zlaté rybky v třešňovici \*

---

Getd z Ruindoru

Toho rána byl Aedd jako po ráně palicí. Vlastně už ani nebylo ráno, poledne dávno minulo, ale on teprve vstal a nic o tom nevěděl, takže předpokládal, že je ráno. Včera to poněkud přehnal s pitím třešňovky, která je tady ve Zlatorybicích vyhlášená. Zasluhu na tom má i zlatá rybka, která plave v každé lahvi. Aedd měl k této netradiční příchuti zpočátku nedůvěru, ale pak jí plně propadl a nakonec byl rád, že ho kdosi odnesl do postele.

Aedd se tedy vydal dolů do sálu, a přestože se mu žaludek podezřele točil, usoudil, že bude dobré pojist něco teplého. Jaké však bylo jeho překvapení, když došel dolů a spatřil podlahu nálevny celou od krve a sem tam se válela nějaká ta mrtvola. Porozhlédl se tedy po sále, až za pultem objevil vystrašeného hobita, křečovitě svírajícího svou kuši. Aeddova bolavá hlava nedokázala pochopit skutečnost, že už není v příjemné vesničce na pobřeží, ale na místě několikanásobné vraždy, a tak ji mladý zloděj zkusil uklidnit sklenicí třešňovice.

"Vodů!", ozval se křik zvenku, pročez si dal Aedd ještě jednu sklenku. "Co se děje?", obrátil se na hobita. "Přepadli nás piráti", odvětil ten a rovněž se napil kořalky, po čemž se trochu uklidnil. Náhle do místnosti vběhla ozbrojená žena a za ní dva lidé, nesa zkrvavené tělo třetího. "Položte ho sem", přikázala žena a Aedd vypráznil třetí sklenici. Jeden z mužů začal raněného prohlížet a teď teprve si Aedd všiml, že je to půlelf. "Bude v pořádku", prohlásil půlelf nakonec a utřel si obličej, který byl pokryt krví ze šrámu na čele.

Do místnosti vstoupil hostinský. "Už se to

podářilo uhasit", vzdychl a sedl si na lavici. "Děkuji vám, ctění pánové... a dámo. Bez vás by sme tu už asi nebyli". "Mmhmm", zabručel půlelf, kterému právě žena zavazovala hlavu. "Ááááh", ozval se najednou na zemi ležící muž, jenž se právě probral z bezvědomí. "Klid, už je po všem", uklidnil ho poslední muž, "Všichni sou pryč". Zraněný si oddychl a opatrně si začal prohlížet rány. Pak počal mumlat jakási zaříkávadla a jeho stav se viditelně zlepšoval.

"Co se tady vlastně stalo?", zeptal se znovu Aedd a odložil prázdnou lahev. "No co by se mělo stát?", obrátila se na něj žena, "Jenom nás přepadli piráti, pobili několik lidí a zapálili pár stavení, jinak vůbec nic. A kdo vlastně si?", optala se, měříc si Aedda podezřívavým pohledem. "To je jeden z mých hostů. Myslím, že včera poněkud přebíral, abych tak řekl, jestli se, pane, neurazíte. Víte, naše víska byla napadena wenarenskými piráty. Jen tady těm hrdinům můžeme děkovat, že nevypálili celou vesnici". "Jsem Aedd z Ruindoru a je mi líto, že jsem nemohl být nápomocen, ale okolnosti mi jaksi zabránily... No, nemohl bych pomoci aspoň teď?". "Vyznáš se v léčení?". "Ne". "Tak asi ne".

Venku se ozval dupot koní. Bylo slyšet několik rázných příkazů a nakonec koně zastavili před hospodou, načež vešli tři vojáci a za nimi velmi bohatě ustrojený muž. "Uctívá poklona, pane", hluboce se uklonil hostinský. "Co se to tady, u všech bohů, stalo?", otázal se přichozí s přísným výrazem ve tváři. Hostinský mu stručně vylíčil, kterak piráti zaútočili na nepřipravené vesničany, ale několik statečných dobrodruhů, kteří vesnici náhodou projížděli, se jim postavilo a podařilo se jim piráty zahnat na útek. Bohužel se však nedalo zabránit vydrancování několika stavení a vraždám piráty chycených vesničanů. Muž pozorně poslouchal, a když hostinský skončil, obrátil se k okolostojícím, sedícím a ležícím dobrodruhům. "Jsem královský výběrčí daní. Jménem krále vám děkuji za záchranu této vsi. Díky vám neskončila tak, jako některé jiné. Víte, nájezdy pirátských hord v poslední době působí na našem pobřeží nenahraditelné škody na lidech i materiálu". "A proč s tím král něco neudělá?", ozvala se žena, vyznačující se velmi ostrým jazykem. "Ti piráti vyplouvají z wenarenského pobřeží, pravděpodobně se souhlasem, či dokonce příkazem jejich krále. Naše vztahy s Wenarenem jsou napjaté a naši vojáci nemohou být všude. Odvětná akce by zase mohla vést k otevřené válce". "A co takhle menší

výprava několika dobrodruhů, které nikdo nezná, a kteří se zase rychle ztratí?", ozval se Aedd, který dostal nápad, "Samozřejmě o tom, kdo těmto dobrodruhům zaplatil, by se nevědělo". "Myslíte, že by král byl ochoten zaplatit nějakým neznámým lidem, když má vlastní armádu?", zamyslel se výběrčí. "Jak jste před chvílí ráčil podotknout, vojáci se k této akci využít nedají, a co se týče peněz, vyberete v této vsi nyní daně?". "Samozřejmě, že ne. To by bylo absurdní. Čím by asi zaplatili?". "A když budou nájezdy pokračovat, nebudete mít za chvíli kde je vybírat. Proto král zaplatí několika dobrodruhům. Sám tím mnohem víc vydělá", zakončil svou řeč Aedd. "Dobrá", prohlásil nakonec královský výběrčí, "Pojedete se mnou ke králi. Ať rozhodne".

Všichni dobrodruzi, vyznamenavší se v obraně Zlatorybic spolu s Aeddem, se vydali v doprovodu výběrčího daní do královského sídla, vzdáleného necelý den jízdy na koních, které si dobrodruzi vypůjčili, jelikož několik vojáků zůstalo ve vsi jako pomoc a případná ochrana. Cestou se Aedd seznámil s ostatními, pannou Seillyn, půlelfem Snagrothem, stále ještě oťřeseným hraničářem Yalledem z Erinu, jenž při obraně vsi málem položil život, potulným alchymistou Bregilem Númenem a hobitem Atirem z Arteinu. Všichni se shodli na tom, že piráti zaslouží řádnou odplatu.

Slyšení u krále netrvalo dlouho, neboť monarcha byl odpočátku srozuměn s plánem a slíbil dobrodruhům plnou podporu a deset tisíc zlatých jako odměnu za zlikvidování pirátské bandy ohrožující jeho království. Druzi tedy neváhali dlouho a vypravili se s doprovodem několika vojáků do tajného přístavu, kde jim byla půjčena loď.

Družina se rozhodla zvolit velitele celé operace a tím se stal Aedd, který si již mezi ostatními získal značný respekt. Ten si nejprve vyžádal mapu oblasti a důkladně ji prostudoval. Zjistil, že pobřeží jižního Wenarenu je docela neobývané. Břeh je skalnatý a je v něm spousta úzkých zátocin a zálivů. Navíc se prakticky z moře zvedají vysoké hory, pokryté neprostupnými hvozdy. Pobřeží o délce zhruba dvaceti mil je tedy jako stvořené pro sídlo pirátské tlupy. Aedd rozhodl, že se dobrodruzi nejprve poplaví podél pobřeží a pokusí se zahlédnout nějaké známky osídlení z moře. Plavba na sever trvala až do večera bez nějakého zvláštního výsledku. "Zkusíme to ještě jednou zpátky", rozhodl Aedd, "Třeba ve tmě

zahlédneme záři ohňů".

"Krumsec mazec, tisíc láter a tučet zlámaných hnátů, aby to hrom spral. Vod tý vody sem celej mokrej, v puse mám slano a kvůli houpání sem se skoro nevyspal", vylezl ráno z kajuty Yalled a snažil se protáhnout si ztuhlé údy. "Ty si stěžuj. Já sem nespal vůbec a teď nejmíň tejdén nebudu jíst", ozval se Bregil, který seděl na kraji člunu, majíc ve tváři poněkud divnou barvu. "Viděl v noci někdo něco zajímavého?", optal se Aedd. "Kromě toho, že mě málem smetla vlna se nic nestalo", odpověděl Atir. "Já sem mokrá jako vrabec a ke všemu mi zvlhla tětíva na luku", ozvala se Seillyn. "A ryby neberou", prohlásil doposud mlčící Snagroth, sedíc na zádi s prutem a žvýkáje slámku (kde, u všech kopromlasků, vzal na moři slámku???). "Hele, támhle je ústí tý hraniční řeky, tak tam zakotvíme a pudem pššky, snad budeme mít víc štěstí", ukázal Aedd a druzi šťastně zamířili ke kotvíšti.

Po přistání byla vyhlášena nezbytná pauza, aby mohli všichni uklidnit neposlušný žaludek, načež družina vyrazila podél pobřeží k severu. Cesta byla obtížná, neboť mořský břeh byl skalnatý a na skály navazoval hustý hvozď, jímž nevedly žádné stezky. Pozdě odpoledne se před dobrodruhy objevila malá zátoka. Příroda tu vytvořila ideální úkryt, neboť kol byly vysoké útesy, spadající rovnou do moře, a do zálivu vedla jediná cesta úzkou úžinou. Ta byla navíc uzavřena jakousi branou, takže v zátoce nebyl příliv ani odliv a moře zůstávalo stále klidné. Z pevniny byl záliv obklopen hustým lesem, jímž vedl pouze úzký průsek. Právě v něm spatřili dobrodruzi několik lidí, kterak nosí balíky zásob na dvě zakotvené lodi. Mezi nimi se vyjímalá vysoká postava muže, jehož tvář byla zakryta hrozivou maskou a který byl bezpochyby velitelem pirátů.

"Zdá se, že se chystají někam odjet", podotkl Yalled. "Hm. Tak v tom jim zabráníme", prohlásil rozhodně Aedd. "Podívejte", ukázal směrem na útes na okraji úžiny Bregil, "Je tam nějaká bouda". Skutečně, mezi balvany byla postavena dřevěná bouda na místě, ze kterého bylo dobře vidět na moře. "Měli bysme se tam jít podívat, abysme neměli někoho v zádech". "Dobře, to si vezmu na starost", odvětil Aedd a opatrně se začal plížit mezi balvany. Ukázalo se, že v boudě nikdo není, zato tam byl jakýsi rumpál, který patrně sloužil k otvírání brány. Aedd si ještě všiml, že na protějším útesu je také

takový, zřejmě ke stejnému účelu.

Když se vrátil k ostatním a řekl jim, co objevil, začali po stezce k útesům stoupat dva muži, každý po jednom břehu zátoky. Jeden z nich kráčel po stezce, která vedla přímo ke stanovišti dobrodruhů. Ti rozhodli skrýt se v lese a nechat kolemjdoucího projít, aby zjistili, kamže má namířeno. Když muži došli až na okraj útesu, do míst, kde byly umístěny rumpály, mohli druzi ze svého stanoviště sledovat, jak se brána zvedá a dovnitř začíná proudit voda. Oba muži se pak stejnou cestou vydali nazpět. Ten, který kráčel kolem družiny však dolů už nedorazil. Po zásahu několika šípy se bez hlesu svalil na zem. Dole si toho nikdo nevšiml, neboť dobrodruzi si vybrali pro přepad místo, kdy se stezka trochu vzdálila od kraje útesu a tudíž tam nebylo zespoda vidět.

"Tak", prohlásil Aedd, "ted' vylezeme na útes a začneme střílet do těch dole. Zkusíme jich dostat co nejvíc, než se vzpamatujou. Pak se uvidí, ale pravděpodobně budem muset seběhnout dolu a bojovat mečma. Podle toho, co sme viděli, jich tam bude něco kolem patnácti. Má někdo lepší návrh?". Jelikož nikdo lepší návrh neměl, připravili si všichni své luky a kuše, na signál vyběhli na útes a začali piráty dole zasypávat šípy. Několik mužů padlo k zemi prostřeleno šípy, ale pár se jich ukrylo za různými bednami a jinými překážkami, načež začali opětovat střelbu.

Aedd najednou zahlédl blížící se šíp. Rychle uhnul, ale ne dost rychle a ucítil prudkou bolest v rameni. Šíp našťásti minul plíce, ale přesto se Aedd odplazil z bojiště.

"Dostal sem ho, bastarda", zaradoval se Bregil. "Trefte už někdo toho chlapa s tou těžkou kuší", volal Yalled. "Já se furt snažím sejmout toho v masce", odvětil Atir. "Já taky. Kravgh (temn. řečí skřetů zatraceně - pozn.autor), zase vedle", doplnil Snagroth. "Prchají do lesa", vykřikla Seillyn.

Skutečně, zbylí piráti se stáhli do průseku v lese. Většina však ležela na břehu prošpikována šípy. Bylo znát, že druzi měli nespornou výhodu díky převýšení, jelikož mnoho pirátských šípů ani nedolétlo na vrchol útesu.

"Musíme rychle za nimi", volala Seillyn, "Nesmíme jim dát čas". Yalled se jako nejlepší léčitel v rychlosti postaral o Aeddovo zranění a pak se

dobrodruzi pustili po stezce z útesu a dál za uprchnuvšími piráty. Po chvíli se před nimi vynořila paseka s několika sruby, před nimiž stáli zbylí piráti v obranném postavení, jen jejich velitele, který sem také prchl, nebylo nikde vidět. Druzí zasypali piráty sprškou šípů, načež se na ně vrhli s meči. Souboj netrval dlouho, poněvadž šípy dobrodruhů zanechaly na tělech pirátů mnohem větší zranění, než šípy pirátské na jejich, a zraněným obráncům tím pádem na přílišnou obranu nezbývaly síly.

Když byli všichni piráti pobiti, vydali se druzi prohledávat sruby ve snaze najít muže s maskou. Nakonec se podařilo najít masku spolu s mužovými zbraněmi, zbrojí a zkrvavenými zbytky šatů, samotného piráta však nikoliv. Družinová alchymisté se shodli, že použil jeden druh lektvaru, po jehož vypití se člověk změní v oblak mlhy, a tak unikl.

Družiníci pak vydrancovali všechny sruby, pobrali co mohli a nalodili se na jednu pirátskou loď. Druhou zapálili, stejně jako sruby, načež odjeli, když ještě předtím zničili bránu v ústí zátoky.

Zpáteční cesta proběhla bez zvláštních příhod a stejně tak audience u krále. Dobrodruzi opustili palác s plnými kapsami a vydali se do Zlatorybic, kde úspěch výpravy náležitě oslavili spolu s obyvateli, radostnými ze skutečnosti, že je piráti již nebudou ohrožovat. Pak se rozešli a každý se vydal svou cestou.

Vypálit vesnici,  
to zní trochu moc snadně,  
litovat činů  
nikoho nenapadne  
Každý mezi všemi  
strašlivou zbraní vládne,  
ale jednoho dne  
kosa na kámen padne

### \* Eda Tyglík \*

Francimor Škorpík, jeho bratr

Stát se velkým alchymistou

celý život on chtěl,  
ubíral se svojí cestou  
přes výstřely, rov tel

Skončil jako dobrý zloděj,  
budiž zem mu lehká,  
hostinský, ty korbel podej,  
ať se tu jen nelká

### \* Báj o mužiku Barzubaji \*

Lynhaard z Rugornu, syn Byrthogův

Tam, kde vánek ševalí,  
lístky břízek tetelí,  
zpívá země starou báj,  
jež má jméno Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,  
příběh jménem Barzubaj

V zemi širé, vzdálené,  
v rodné vlasti milené  
dospěl v svého žití máj  
hrdobec pan Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,  
hrdobec pan Barzubaj

Znal on kravku podojit,  
štípat, plužit, zrno sít,  
zrobil dům a kravce stáj  
pracovitý Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,  
pracovitý Barzubaj

Jak šla léta, jak čas zrál,  
sebral se a odjel v dál,  
vlast a bílých břízí háj  
opustil ten Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,  
odjel pryč ten Barzubaj

V osamění, touhou hnán,  
křížem kráž, pak sem a tam  
dálných krajin skrytý taj  
hledal poutník Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,  
hledal poutník Barzubaj

Hrdinství si za své vzal,  
špatné lúže spílal, lál,  
projel velký světa kraj  
malý mužik Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,  
malý mužik Barzubaj

Dělný lid jest pilíř v most,  
v něm tkví naše budoucnost,  
za své činy přijde v ráj  
reků rek, ten Barzubaj

Barzubaj, ó Barzubaj,  
reků rek, ten Barzubaj

### \* Bída \*

Páin z Nórienu

Jedu na bledém oři  
a v nesmírném hoři  
jedu dál, kam, nesmím se ptát

Srdce nebuší  
pro ty, kdož jsou hluiš,  
osud se mi může smát

Tak jedu do dáli  
a v ústech mě pálí,  
však necítím žízeň ni hlad

Už neslyším zpěv ptačí,  
a to myslím značí,  
že marné je štěstí si přát

V uších mi hučí  
od větru, jenž skučí,  
a chlad plní srdce, duši

Co vidí mé oči,  
jak svět se kol točí  
a mysl má konec tuší

**\* Tabulka jízdy na koni \***

Páin z Nórienu

Následující tabulka je návrhem pro určení, zda postava umí jezdit na koni

|               | Vál<br>eční<br>k | Hranič<br>ář | Alc<br>hym<br>ista | Kou<br>zelní<br>k | Zloděj |
|---------------|------------------|--------------|--------------------|-------------------|--------|
| Člověk        | 85               | 90           | 65                 | 65                | 75     |
| Elf           | 90               | 95           | 70                 | 70                | 80     |
| Barbar        | 80               | 85           | 60                 | 60                | 70     |
| Kroll         | 70               | 75           | 50                 | 50                | 60     |
| Trpas-<br>lík | 55               | 60           | 35                 | 35                | 45     |
| Hobit         | 60               | 65           | 40                 | 40                | 50     |
| Kudůk         | 60               | 65           | 40                 | 40                | 50     |

Oprava + Sil + Obr

**\* Slavná historie Imperialova a Turbanirova, jež se spojují v osobě pana Irriona, a historie jeho erbu \***

Irrion z Ellienu [993-1021], napsáno roku 1020

Roku 567 vládl v zemi tuhý mráz. Lid se třásl zimou i strachem před smečkami litých vlků, které překročily severní průsmyky a stanuly až před branami měst. Menhir III. byl jistě velice mocný panovník, ale vládl spíše moudrostí než silou, neboť Ellien udržoval mír se všemi okolními zeměmi, dokonce i s Elfii, to od tragické Bitvy u Modré hory roku 493. Tak se stalo, že armáda byla rozpuštěna a nevelké oddíly, jimž velela knížata Harienská, nebyly s to čelit náporu hladomoru ani krutosti vlků. A v hlubinách horských roklí povstalo zlo z nejstrašnějších: temné mraky, pohlcující a krutě zabíjející vše živé, které vystoupily na pláně a

zanechávaly za sebou ledovou poušť, s nimi pak smrtunosní draci a strašné mnohohlavé příšery beze jmen. Tu mezi lidem Ellienu povstal Erwün, muž věkovitý, kromobyčejně učený a vážený. V hlavním městě Mariboru řekl před shromážděným lidem králi: "A ty, vládče, můj králi, rozhodni se dobře a posuď mou radu: v naší zemi zavládne věčné jaro a zaženeme hlad i neštěstí od našich dveří. V kouzlech a magii je ukryta naše spása a já jsem ten, kdo na Ellien svolá věčné jaro". A lid byl jeho slovy uchvácen a všichni si ho rázem zamilovali, neboť jeho slova obloudila jejich srdce. Král se nechtěl protivit vlastnímu lidu a dal mu plnou moc v jeho konání. Otázkou zůstává, zda by byly budoucí hrůzy menší, kdyby mu souhlas nedal, neboť Erwün byl ve svém šílenství pevně rozhodnut. Na Menhirovu obranu lze též podotknout, že byl právě stížen krutým žalem nad ztrátou svého jediného syna, jenž byl na cestě roztrhán vlky i s doprovodem. Erwün se potom odebral na severní pláň. Tam za krvavých obětí vlastního lidu (to přes výslovný zákaz Menhira III.) pozvedl svou hůl s velkým diamantem a vyslovil Formulí. Zem se otřásla a v troskách královského hradu zahynul Menhir. Zem se na mnoha místech roztoustila a vyvalily se z ní omamné a usmrcující páry. V tu zlou hodinu prohlásil se původce všech zlých věcí: Na velkém varanu přiletěl s družinou posedlých zabijáků Elgor, zavržený a vyhoštěný elfský kníže. Nikdo netušil, že léta sídlil v horách, hloubil štolu a sbíral moc. Teď prohlásil Ellien za svoje panství, obyvatele za své otroky a vyhlásil válku svému rodu, vládnoucímu v Elfii. Své panství začal tím, že uvěznil knížata a zabil všechny, kterých si lid vážil. Zabil též Erwüna, když se mu předtím vysmál, že to on, Elgor, mu celou dobu našeptával myšlenky, neboť k němu celou dobu upíral své myšlenky. Ti dva se dobře znali, vždyť spolu vyrůstali na královském dvoře v Elfii. Jen málo barbarům se podařilo uniknout a v Elfii na ně hleděli s krajní nedůvěrou a svou nelibost často dávali najevo.

Mezi uprchlíky byli i dva starí přátelé z knížecí družiny: Imperial a Turbanir. Trávili spolu krušná léta vyhnanství a jejich srdce si byla v lásce k domovu blízká. Proto jistěho roku pozvali učeného Idioma k tajné průzkumné výpravě do porobené vlasti. Chtěli tam totiž založit odbojové skupiny a s elfskou pomocí, v níž doufali, svrhnout krutovládu. Leč jejich domluva byla vysechnuta špehem, a tak se stalo, že příchod družiny Tří byl v tajném přechodu

horským sedlem očekáván tlupou obrů. Zde je na místě podotknout, že Turbanir, ač v pozdějších letech přezdívaný Strašný, měl jednu nepěknou vlastnost. Ustavičně zapomínal termíny schůzek, zaspával a dokonce usínal uprostřed hovoru. Tak se stalo, že Turbanir přišel na smluvené místo pozdě. Jeho přátelé se ani moc nedivili, že se na cestu vydávají s půldenním zpožděním. Horský průsmyk tak procházeli za tmavé noci. A i přes mohutné Turbanirovo chrápání Imperial zaslechl odfukování obrů, spících na stráží za skaliskem. Spolu s Idiomem za značného úsilí Turbanira vzbudili a spící obry zapíchli. Pak šlo všechno jako na drátkách.

Při pronikání do podzemí zloduchova hradu byl sice Idiom rozemlet na kousky jakýmsi ďábelským kouzlem (bohužel též vinou Imperiala, který trpěl záchvaty zuřivě schizofrenie), ale jinak se problémy při Vítězném tažení opravdu nevyskytly. Nemá smyslu plnit papír seznamem nestvůr, které tito dva dobrodruzi na cestě podzemím k sídlu temného Elgora zahubili, připomeňme však konec jejich pouti, kdy byli chyceni do léčky a octlí se v kruhové místnosti bez východu. Tam se Imperiala zmocnila kromě rýmy (nesnášel vlhké prostředí podzemních chodeb) také panika. Zatímco Turbanir, věren svému heslu: "Když spím, tak spím", opět chrápal, opřen o zeď s mečem v ruce, Imperial zoufale hledal stopu po tajných dveřích. V této kritické chvíli se neubránil mocnému kýchnutí, a to bylo nakonec příčinou Elgorova pádu. Turbanir, který výjimečně nespal nijak tvrdě, se totiž strašně vyděsil a leknutím pustil meč. Ten se zaklínil do úzké spáry mezi dlaždicemi, a tak se stalo, že při pokusu vyprostit zbraň nadzdvihl Turbanir s proklínáním Imperialovy rýmy kamennou desku, kryjící schody, které směřovaly přímo do Elgorových komnat. Samotný boj se zloduchem byl pak už jen rutinní, i když krajně nepříjemnou prací.

Ptáte se, co bylo dál? Lid první den oslavoval hrdiny, pak týden nového krále, jenž byl jakýmsi vzdáleným bratrancem zesnulého panovníka, pak čtrnáct dní královu novou manželku pak..., znáte to, že? Turbanir i Imperial dostali oficiální uznání svých titulů, návdavkem hrst zlatých a skromnou doživotní rentičku. Zbytek života pak strávili výchovou svých dětí a vyprávěním příběhů pocestným v hospodě. Bohatství se léty rozkutálelo a rodové zbraně na zdech byly přikryty vrstvou prachu. Tu Irrion, mladíček, jenž je shodou náhod dědicem obou ellienských velikanů, chápe se zbraní a kráčí

pozvednout erb svého rodu v boji dobra a zla. Proto se neptejme, na které straně stojí, a popřejme mu: Nechť světlo svítí na tvůj meč, hrdý bojovníku Nurnské družiny.

\* \* \*

Dnes je již těžké povědět, zda se celý tento příběh odehrál skutečně tak, jak se vypráví po hospodách v širokém kraji. Jisté však je, že Turbanir dostal do svého rodového erbu hodiny, přesypávající zlatý písek. Traduje se též, že takové hodiny Turbanirovi dědici skutečně vlastnili, než byli nuceni se jich, díky jistým finančním potížím, zbavit. Další historie erbu pana Irriona je prostá všeho vzruchu. Hořící svíce u levého kraje znaku je památkou na děda, jenž vlastnil nevelkou svičkařskou dílnu. Je již zbytečné dodávat, že v ní k stáru i uhořel. Hvězda v horní polovině erbu je pak jedinou památkou na matčinu linii. Nepochází sice od samotného Imperiala (ten chtěl svým široce rozevřeným červeným okem na modrém poli jasně naznačit, že s předkem Irrionova otce nechce mít nic společného), ale je přínosem jeho vnuka, který, ač stále bez měďáku, vždy doufal v lepší budoucnost. Je mi až trapné hovořit o tom, že ho ta šťastná hvězda zavedla až před kata, který mu srazil jeho tvrdou palici za krádež několika drobností. Ale v erbu Irrionově zůstaly barvy domu Imperialova, jako památka slávy zašlých let, které je na čase znovu vzkřísit.

**\* Novinky liscannorské \***

Zpráva čtvrtého starosty Liscannoru, Lynhaarda Rugorského

Poslední doba byla na události vskutku hojná a bohatá, proto zde uvedu ty nejdůležitější z nich:

Páin z Nórienu konečně splatil veškeré své dluhy. Jsem tomu velmi rád, že vše proběhlo v naprostém pokoji a mírnou cestou, alespoň netekla žádná krev. Mnou povolani vojáci gwendarronské armády, kteří měli v případě Páinova předpokládaného běsnění tvrdě zakročit, sice zůstali bez práce, ale aspoň se dobře najedli a napili. Jsem šťasten, že nórienský trpaslík nemusel být zatčen a postaven před soud, ať kvůli nesplaceným

pohledávkám či pro případný teror na liscannorském obyvatelstvu, neboť jej chovám v oblibě a účtě pro jeho slávu.

Konečně jsem vyřídil tak dlouho vlekoucí se záležitost s domem Yullien Kallové, již jsem zdědil se starostenským úřadem po svém předchůdci. Dům byl konečně prodán a peníze, t.j. pět tisíc zlatek, vráceno na poslední známou adresu ctěné paní Kallové, vdovy po zesnulém družiníku Coreyovi.

Dům Kallových zakoupil v ceně šesti tácků zlatých pan Astorius, vyděděnc rodu Zelenovršských.

Povolení ke stavbě bylo uděleno panu Krullu Tichošlápkovi, malému prťavci a kořalovi, který si na území obce vystavěl první noru v dějinách vesnice. Tichošlápkova nora dostala přiděleno úřední číslo popisné 19.

Další povolení ke stavbě jsem, za jeho nesporné zásluhy pro stabilizaci Nurnské družiny, k jejímž porušení došlo vlivem mondragonského atentátu, udělil panu Krochtovi Moskytovi, ač jsem o udělení tohoto souhlasu velmi dlouho dumal a váhal. Úředně bylo jeho kamennému domu přiděleno číslo 20.

Konečně se mi podařilo splnit závazek, s nímž jsem starostovskou funkci přijímal. Obec má znovu hrobníka. Vlastně, správce hřbitova. Na tento post byl za pouhých tisíc zlatých dosazen pan Krull Tichošlápek. Doufám, že v brzké době se ze zpusťšeného vesnického krchůvku stane opět důstojné místo posledního odpočinku liscannorských velikánů.

Do domu Álfheimských, kde se již po několik let ukrývá vrah Herbert, se přistěhoval hraničář Tanris Álfheimský, jehož přesný příbuzenský vztah s kouzelníkem Herbertem není zcela znám, neb rodový strom álfheimských elfů je tak propletený, že se v něm nevyznají ani sami rodoví příslušníci.

Lúniel a Páinovi Nórienským se 6.10.1035 narodil třetí potomek, dcerka Pamilla.

Wenoře a Lynhaardovi Rugorským se po dlouholetém úsilí narodil 5.12.1035 první potomek, dcerka Wyndred. Její zrod způsobil kolem sebe opravdu mnoho rozruchu.

Ostatky Timona Tchan Čiho, který se během výpravy do Almemaru otrávil vínem, byly v dubové truhle převezeny do Liscannoru a s pietou pochovány na obecním hřbitově.

Myslím, že není mnoho známo, že v tzv. radnici, která je v majetku rodu Erinských, už delší dobu bydlí pan Yalled z Erinu.

Pan Getd Ruindorský, básník a literát, jenž žije v osamění svých komnat v domku č.p.3, píše svou novou knihu, která, dají-li bohové, brzy spatří světlo světa.

---

## \* O Rýžové Hoře, žlutém lidu a pytlí válečného štěstí \*

---

Z připravované knížky pohádek krolla Lynhaarda z Rugornu

Daleko na východě, tam, kde ještě noha žádného civilizovaného člověka nestanula, ba možná ještě dál, v chudičkém mokřinatém kraji porostlém jen divokou rýží a žlutými blatouchy, stála odedávna prostá vesnička. Skromné příbytky z rákosu a směsi bahna a rýžových slupek obývalo několik početných rodin, jež zplodila sama země, Matka Země, představující nejsvětější zákon a spravedlnost.

Té více říkali Rýžová Hora. Je to sice prapodivné, když široko daleko žádný kopec nebyl, ani takový docela malinký, ale proč vlastně ne, ta vesnička patřila místním lidem, a kdyby ji pojmenovali třeba Psojedy nebo Vepřokrky, tak do toho cizímu člověku vůbec nic není, zvláště pak ne, když v těch končinách ještě jeho noha nestanula.

Místní obyvatelé byli zvláštní. Měli temně žlutou pleť, na první pohled tak neobvyklého odstínu, jaký není vidět na celém tom placatém světě, kam až mapy sahají. Prý to bylo od blatouchů, jejichž květy byly rozseté po podmáčených lukách v širším okolí Rýžové Hory. To Matka Země, když se rozhodla stvořit žlutý lid, natrhala celý věrtel léčivých blatouchových listků a zázračnou barvu z nich nechala vpit do jejich kůže. Tu potom tak dlouho louhovala v blatouchové lázni, až celá úplně zežloutla a vdechla účinky zázračné moci. Žlutí lidé tak získali sílu a houževnatost, ač byli obdarováni malým vzrůstem.

Usedlíci z Rýžové Hory měli však ještě jednu zvláštnost, nad jiné podivnější. Šikmé oči. Ty oči vám byly tak šikmé, že to bylo až k pousmání. Vypadaly dočista jako dvě velká bílá rýžová zrna. Tenkrát, když Matka Země vdechla žlutému národu život, byly jeho oči úplně všední, kulaté jako stříbrné penízky. Lidé z Rýžové Hory však na počátku dní dostali do vínku semínka rýže a umění, jak s nimi hospodařit. Pěstovali je na svých skrovných poličkách a žili z tvrdé a namáhavé práce. Jedli rýžovou kaši, pekli rýžové placky, pili rýžovou kořalku, která byla obzvláště chutná, a dětem lisovali zdravý rýžový mošt. Snad proto se za dlouhé věky jejich oči zúžily a ztenčily, až věrně připomínaly dvě rýžová semínka.

V Rýžové Hoře žil starý rolník. Jmenoval se Tchan Či. Byl to syn moudrého děda Tchan Čiho, ze starého rodu Tchan Čiů, kteří byli odedávna považováni a ctěni jako přírodní léčitelé, neboť oni už jako jediní z žijících dětí Matky Země znali zázračnou moc žlutých blatouchových listků. Rolník Tchan Či velmi ctil svou ženu, které se, podle starých tradic, když přijala společnou cestu s milovaným mužem, začalo říkat paní Tchan Čiová. Oba dva, jako párek vrkajících hrdlíček z bambusového háje, v pokoře před Matkou Zemí, dárkyní života, vychovávali podle starých moudrostí synka Tchan Čiho, z čisté lásky zplozeného a obdařeného houževnatostí žlutého lidu, a dali mu jméno Timon.

Timon byl od mládí vychováván v skromnosti a lásce, podle starých nepsaných zákonů Matky Země, nepsaných proto, že obyvatelé Rýžové Hory psát neuměli a proč taky, když psaných slov nebylo potřeba. Všechny zákony světa se už dávno skvěly v rýžových výhoncích, ve voňavé půdě a v bílých oblacích, které se každým dnem proháněly po vysokém modrém nebi jako svobodná stáda divokých koní.

Pan Tchan Či vlastnil malé rýžové pole, bylo to spíš takové úplně maličké úhledné poličko, docela jako pupík na těle blatouchových strání, ale plodilo právě tolik rýže, aby rodinu právě tak uživila, ale aby nemusela strádat. A to ani v zimě nebo dobách neúrody.

Malý Timon, který už zatím dospěl v mladého muže, byl jiný než ostatní potomci dětí Matky Země. Dočista jiný. Jeho svět nebyl zúžen jen na Rýžovou Horu, skrovná polička, Matku Zemí, dárkyni života. Kladl si otázky. Neustále bloumal po blatouchových lukách a tázal se sám sebe. Proč rýžohorci jedí jen rýži? Proč se neživí třeba rybami, jako psi? Vždyť psi mají taky duši. Kdo má větší moc,

než Matky Země? Jaké kraje se rozprostírají za blatouchovými lukami? Kde leží Konec světa? Takové a jiné otázky se milému hochovi honily hlavou, takové otázky si kladl Timon Tchan Či, syn rodičů Tchan Čiových, mladý muž se srdcem dobrodruha, a jelikož se mu nedostávalo rozumné odpovědi, rozhodl se, že přinese uspokojení své tolik napínané zvědavosti.

Jedné noci, kdy měsíční paprsky byly tak zářivé, že se jevíly skorem jako pravé stříbro, sbalil si Timon do plátěné mošny několik jeho velkému srdci drahých věcí, nohy obul do rákosových střevíců, do ruky vzal bambusovou hůl a beze slova rozloučení si to namířil přes blatouchové louky přímo na západ.

Šel mnoho dní a mnoho nocí, cesta byla těžká a zrádná, rákosové střevíce se už dávno rozpadly v prach, ale mladého Timona to neodradilo. Šel tedy bosky, vedl jej hlas srdce a rozumu, až jednoho dne dorazil na samý pokraj Starého světa.

Mnoho věcí spatřily jeho šikmé oči od toho dne, mnohemu se naučil a pochopil, že svět je tak obrovský, převeliký. A tolik krásy je v něm, až oči přecházejí. A na stráních, na polích, na lukách, v lesích, všude na stovky květů září stovkami barev. Stovkami barev duhy.. Není jenom žlutá a bílá, blatouchy a rýže. Svět je vlastně jedno velké duhové pole!

Ale potom poznal i bídu a zlobu. Tolik krásy viděl. Ale i bolest a bezpráví. Když se rozkoukal z celé té nádhery, pochopil, že největším nepřítelem člověka je zase jenom člověk, a ne jinak. A Timon se rozhodl, že proti zlým lidem bude bojovat. I kdyby měl zemřít, i kdyby byl slab a podlehl. Tak mocné bylo jeho odhodlání. Chtěl něco udělat, jenže nevěděl, co. Trvalo dlouho, než na to přišel. Opravdu dlouho. A pak náhle, jako když teplý vítr přivane zjara, takový ten veselý, kouzlem zrodu provoněný, ten den konečně nastal. A tehdy si Timon umínil, že najde pytel válečného štěstí.

---

Tuto Lyškánoru připravil k vydání Lynhaard z Rugornu, zvaný Nepodrobitelný, syn Byrthogův